

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1350/2023
19.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милица Петровић, адвокат из ..., против туженог ЈКП ГСП „Београд“ из Београда, чији је пуномоћник Драган Јовановић, адвокат из ..., ради исплате накнаде трошкова за исхрану у току рада, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3124/22 од 02.11.2022. године, у седници већа одржаној 19.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3124/22 од 02.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 5270/2021 од 07.12.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да за новембар и децембар 2018. године и јануар, фебруар, март и април 2019. године исплати тужиоцу на име разлике у висини накнаде трошкова за исхрану у току рада која се исплаћује у готовом новцу укупан износ од 9.527,90 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене новчане месечне износе. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да за новембар и децембар 2018. године и јануар, фебруар, март и април 2019. године исплати тужиоцу на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада која се исплаћује у боновима укупан износ од 5.202,60 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене новчане месечне износе. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 1.270,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3124/22 од 02.11.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда, тако што је усвојен наведени тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да исплати тужиоцу на име разлике у висини накнаде трошкова за исхрану у току рада, која се исплаћује у готовом новцу укупан износ од 9.597,90 динара и на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада која се исплаћује у боновима укупан износ од

5.202,60 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене новчане месечне износе. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиоцу на име трошкова првостепеног поступка износ од 93.024,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је одбијен као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова првостепеног поступка у износу од 1.270,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиоцу на име трошкова поступка по жалби износ од 22.984,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 403. став 2. тачка 2. а у вези са чланом 408. Закона парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...18/2020), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду био запослен код туженог и за тај период му је исплаћен накнада за исхрану сразмерно броју радних дана по вредности једног obroка у бону 140,20 динара и у новцу 210,30 динара. Предмет тужбеног захтева је неисплаћена разлика до износа предвиђених Колективним уговорима који су у спорном периоду важили.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца, јер је закључио да се код корисника јавних средстава у утуженом периоду императивно примењивао Закон о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“, број 116/2014), те да је тужени у хијерархији примене прописа био дужан да примени императивне одредбе члана 4. овог закона а не члан 64. став 1. Колективног уговора ЈКП ГСП „Београд“ од 11.10.2018. године, којим је накнада трошкова исхране са 300,00 динара по Колективном уговору туженог од 06.07.2013. године (пре примене закона) и по члану 63. став 1. Колективног уговора туженог од 28.01.2015. године („Службени лист града Београда“, бр. 4/15 и 60/15) увећана на износ од 500,00 динара.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду, тако што је усвојио тужбени захтев тужиоца за исплату тражених разлика у висини накнаде трошкова за исхрану у току рада која се исплаћује у готовом новцу и у висини предвиђене и исплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада која се исплаћује у боновима, јер је закључио да исплатом накнаде трошкова за исхрану у току рада у нижем износу од припадајућег нето износа од 500,00 динара по радном дану, тужиоцу дата мања права од права утврђених Колективним уговором туженог („Службени лист града Београда“, број 96 од 11.10.2018. године) и Посебним колективним уговором за јавна предузећа у комуналној и стамбеној делатности града Београда („Службени лист града Београда“, број 78/2018).

Како је у спорном периоду колективним уговорима код туженог као послодавца и посебним колективним уговором била јасно и недвосмислено уговорена висина накнаде трошкова исхране у току рада која ће се исплатити запосленима, то тужилац има право на исплату накнаде ових трошкова у тако уговореним износима без умањења за порезе и доприносе по принципу обрачуна бруто зараде у смислу члану 105. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/2005... 95/2018-аутенично тумачење) . У случају када се у колективном уговору наведене конкретан новчани износ који се на име накнаде трошкова има исплатити запосленом, то се не може на штету запосленог претпоставити да је реч о уговореном бруто износу, јер је то супротно одредби члана 118. став 1. тачка 5. Закона о раду која прописује право запосленог на накнаду трошкова за исхрану у току рада у складу са општим актом и уговором о раду, ако послодавац ово право није обезбедио на други начин.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као изреци.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић